

ΚΟΣΜΟΣ ΝΕΟΣ

Ο χΩρος 18 σας προσκαλεί το Σάββατο 1 Οκτωβρίου 2011, στις 12.30 το μεσημέρι, στα εγκαίνια της έκθεσης εγκαταστάσεων και σχεδίων με τίτλο «Κόσμος Νέος». Στην έκθεση συμμετέχουν με πρόσφατες δουλειές τους τρεις καταξιωμένοι καλλιτέχνες: ο Χάρης Κοντοσφύρης, ο Νίκος Τρανός και ο Παντελής Χανδρής. Την επιμέλεια της έκθεσης έχει ο Σταύρος Παναγιωτάκης και η διάρκεια της είναι μέχρι 25 Οκτωβρίου 2011.

Ώρες λειτουργίας: Τρίτη έως Παρασκευή: 12.00 – 15.00 και 18.30 – 21.00.
Σάββατο: 12.00 – 15.00

Η εποχή μας, υποχρεώνει σε εγκατάλειψη του «γυάλινου πύργου» του εφησυχασμού, για να παρθούν οι αποφάσεις σε όλα τα ουσιαστικά ζητήματα που μας αφορούν προσωπικά. Στον αγώνα για έναν καινούριο κόσμο οι καλλιτέχνες βρέθηκαν στο δίλημμα μιας απόφασης, είτε να συνειδητοποιήσουν τις συνέπειες των πράξεων τους, είτε να το αποφύγουν, παραιτούμενοι από την απαραίτητη δημιουργική βούληση για την πραγμάτωση του εαυτού τους.

Διερευνώντας τη βία και την ανάλωση ο Joseph Beuys και η Barbara Lange, μιλούν για την «*απευθείας επίθεση μιας νέας κοινωνίας*», μέσα από το κείμενο: ο *Μύθος του καλλιτέχνη ως μεταρρυθμιστή της κοινωνίας*. Λίγο καιρό νωρίτερα με το *μανιφέστο του '58*, η ομάδα SPUR είχε ανακοινώσει ότι «*υπερασπιζόμαστε την αξίωση στην ολότητα της τέχνης, την αξίωση στην δημιουργία και στην ενσάρκωση ενός νέου και ολοκληρωμένου κόσμου*» (L.B.Dorleac: «*Η άγρια τάξη*», εκδ. Νεφέλη 2004).

Η έκθεση «Κόσμος Νέος» ενορχηστρώνεται μέσα από μια εκφραστική κριτική αναπαράσταση, αντιτάσσεται στο γενικό δεδομένο του δυτικού ανθρώπου και αποτελεί μομφή στη σύγχρονη κοινωνία για την ήσυχη συνείδησή της. Στον οποίο εφησυχασμό της κοινωνίας προστίθεται διαρκώς μια κοινωνική ηθικολογία. Με στόχο τις ίδιες τις επιθυμίες, τις ενέργειες και τα αισθήματα του ατόμου οι καλλιτέχνες της έκθεσης καταγγέλλουν την ωφελιμιστική νοοτροπία, την ψευδαίσθηση, τις σχέσεις εκμετάλλευσης, την τυποποίηση των κοινωνικών σχέσεων και τη βία.

Τα έργα τους οχυρώνονται προς τις επίπλαστες ανάγκες μιας κοινωνίας της αφθονίας, με στόχο την υπέρβασή της. Επινούν νέα περιβάλλοντα επαναφέροντας το ζήτημα της σωματικής και ψυχολογικής εγκληματικότητας της πόλης. Καταγγέλλουν τους μηχανισμούς της ανίας, και διασαφηνίζουν την αναγκαιότητα ύπαρξης χώρου στα όνειρα εκείνα που διαμορφώνουν την πραγματικότητα.

Με τον τίτλο "Ο Άνθρωπος είναι ένα νησί" και μέσα από μια μεγάλη κατασκευή και μία σειρά σχεδίων, ο **Παντελής Χανδρής**, επινοεί ένα φανταστικό τόπο και τον οχυρώνει. Οικοδομεί μια κλειστή αμυντική επικράτεια και οριοθετεί με αυτήν, το χώρο του νου, όπου η μοναδική διέξοδος της σκέψης, είναι η προβολή ενός κειμένου.

Το κείμενο είναι ένας μονόλογος αυτή τη φορά, σε αντίθεση με το διάλογο του προηγούμενου έργου του, το οποίο συναρθρώνεται και αναπτύσσεται παράλληλα με τα υπόλοιπα έργα της έκθεσης.

Ο καλλιτέχνης κατασκευάζει ένα οχρωματικό έργο-νησί με αναφορές στην πολεμική αρχιτεκτονική ενώ, παράλληλα, το σύνολο λειτουργεί και ως μεταφορά κυρίως της ανθρώπινης σκέψης και κατ' επέκταση του ανθρώπινου σώματος, του ανθρώπινου σύμπαντος.

Ο καλλιτέχνης-εαυτός εποπτεύει τον έξω κόσμο μέσα από μια σχισμή πολυβολητή, απομονωμένος και οχρωμένος απ' όλους σ' αυτό το νησί.

Ο Χανδρής δημιουργώντας μια ιδιότυπη τοπιογραφία και σε ανοικτό διάλογο με το προηγούμενο έργο του, συνεχίζει να διερευνά τις έννοιες όπως, ανθρώπινη φύση, μοναξιά και αγωνία [*angst*].

Ο **Νίκος Τρανός** παρουσιάζει για πρώτη φορά, μια σειρά από σχέδια διαστάσεων 20X30 εκ. φτιαγμένα με μαρκαδόρους και στυλό καθημερινής γραφής που στοχοποιούν ό,τι δε μπορεί να αποτελέσει στόχο. Επίσης, παρουσιάζει ένα κτήριο κατασκευασμένο από ζαχαρόκυβους πάνω σε ένα έπιπλο καθημερινής χρήσης που έχει βρεθεί στα σκουπίδια της Θεσσαλονίκης, το οποίο και θα καταστραφεί κατά τη διάρκεια των εγκαινίων με ελεγχόμενη έκρηξη, καθώς και ένα βίντεο από τη σειρά «Αντικαταθλιπτικές Ασκήσεις Ομποιοπαθητικής». Η ιδέα του αυτή ξεκίνησε από την 10^η έκθεση «Ντοκουμέντα» στο Kassel το 1997, στην παράλληλη έκθεση «Inside». Την ιδέα τροποποίησε τελευταία, χρησιμοποιώντας την έκρηξη ως στοιχείο της σύνθεσης.

Τα έργα του Τρανού αναδιαμορφώνουν το χώρο εγρήγορσης του σύγχρονου ανθρώπου δημιουργώντας περιπλανήσεις μέσα στην ευάλωτη πόλη. Μια πόλη που ανακτάται σε κάθε νέα ανα-κατασκευή της από τον καλλιτέχνη, με ζαχαρόκυβους

και αμέσως από-δομείτε, στην ολοκλήρωση της εγκατάστασης, δίνοντας ένα τέλος. Απο-δεικνύοντας ότι ο εκδημοκρατισμός μέσα στη φθορά του έχει αποσαθρωθεί και έχει μετατραπεί σε νεκρή φύση από το «ζαχαρωμένο» και απανταχού περιπλανώμενο θέαμα. Μεγαλώνοντας το «κακό» και αποβάλλοντας την περόνη ασφαλείας, το μήνυμα γίνεται το μέσον, συμφωνώντας με τη ρήση του Aldo Rossi, ότι *ίσως μόνο τα ερείπια εκφράζουν ολοκληρωμένα ένα γεγονός*.

Ο Τρανός χρησιμοποιεί παλιά, αποριπτόμενα και καθημερινής χρήσης έπιπλα, με στόχο την ολίσθηση στο παρελθόν. Μέσα από τις εποχές των ευρυμάτων – απορριμάτων μιας πραγματικότητας που έχει ανατραπεί ιστορικά και ποιοτικά, η καταστροφική πράξη μιας απτής και κρυστάλλινης πραγματικότητας, γίνεται η αδυσώπητη πράξη: απόρριψης, και ισοπεδωτικής βίας. Επινοεί αστικά περιβάλλοντα, διαμορφώνει το χώρο και το χρόνο, σε μια πραγματικότητα που διερευνά τη βία. Αντιπροτείνει τη σοβαρή δόμηση, εστιάζοντας στην αντι-βία με χιούμορ και ειρωνική διάθεση εναντίον των συγκρούσεων.

Ο **Χάρης Κοντοσφύρης** με το έργο του «Η Εύα ήταν μία, ο Αδάμ ήταν δύο», σχολιάζει ένα σχέδιο για την απόδραση της Εύας από τον κήπο της αναπαραγωγής. Η έμπνευσή του προέρχεται από μια ακουαρέλα του Ιταλού εικαστικού Clemente.

Σε ένα κείμενο γραμμένο στην Ομόνοια στις 23.8.2011, ο Κοντοσφύρης σημειώνει: «Η Εύα ήταν μία, μοναδική. Μέσα στα χυμώδη και οργασμικά πέταλα των λουλουδιών, η επανάκτηση, η έκφραση του γυναικείου σώματος σταθεροποιείται στους μίσχους των δύο ένκαυλων Αδάμ, που προσφέρουν την υποστήριξή τους στη γυναικεία αναρρίχηση. Μια γυναίκα δεν πρέπει να είναι αυθύπαρκτη μεταφυσική οντότητα, πανταχού παρούσα, μυθιστορηματική, ηλίθια μυστηριώδης αλλά γέννημα κοινωνικών σχέσεων δυστυχώς πολύ συχνά

εκμαυλισμένων ένκαυλων ανδρών. Η γυναίκα-Εύα πατά στους φαλλούς και τα φαλλικά της πέλματα την ψηλώνουν για να μπορέσει να δει σε τί φυλακή λουλουδένια είναι περικλειστη για να υποσχεθεί την αναπαραγωγή. Η συνέργεια των ανδρών-Αδάμ ή η αντιστροφή ρόλων θα μπορούσε να περιγράψει τη δυναμική μικροεξουσιών που ασκούνται στη γυναίκα-Εύα μέσα στον κήπο του παραδείσου. Η γυναίκα πρέπει να το σκάσει από τον περίφρακτο κήπο της αναπαραγωγής για τα βουνά, σ' έναν ελεύθερο τόπο με λόφους και σπηλιές ώσπου τελικά να γεννήσει άγρια παιδιά ελεύθερα. Η γυναίκα-Εύα είναι μια ανάρμοστη ισορροπίστρια που ασκεί πανταχού την παρουσία της για να εξασφαλίσει την αδιαμεσολάβητη ελεύθερη... άγρια γέννα».

Ο κόσμος του Κοντοσφύρη, του Τρανού και του Χανδρή, απομακρύνεται από τεχνικές μαζικής κατασκευής στρατευμένων εικόνων. Με το έργο τους προτείνουν τη διαμόρφωση της ατομικής τους πραγματικότητας σε κοινωνική ορμητική δύναμη, αναγκάζοντας την ατομική χειρονομία να αποτελέσει στοιχείο του αντιθεάματος.

Η εξάρτηση μέσα από το έργο που δημιουργούν, αντι-προτείνει ένα «χειροπιαστό» κόσμο, που κατευθύνεται προς το κοινό, με στόχο μια περισσότερο γήινη πραγματικότητα, λιγότερο αποπνικτική.

ΧΩΡΟΣ 18
CHOROS 18
[χoΰros] art stage

Χρ. Σμύρνης 18, Θεσσαλονίκη
τ.κ. 54622, τηλ. 2310 261 077
email: choros18@gmail.com
site: www.choros18.com
Ώρες λειτουργίας:
Τρίτη έως Παρασκευή:
12.00 – 15.00 και 18.30 – 21.00.
Σάββατο: 12.00 – 15.00